

Η επιστροφή της Κίτρινης Ορδής

Jean-Luc Sahagian

Μετάφραση: Shevek

Ήταν Σάββατο στην οδό Canebière, στον ιστορικό κεντρικό δρόμο της παλιάς πόλης της Μασσαλίας, στα Ηλύσια Πεδία της. Βρισκόμασταν εκεί, λίγο χαμένοι μέσα σε μια αργοκίνητη πομπή με τα πλακάτ και τα ψεύτικα τελετουργικά της. Μετά ακούσαμε μια οχλαγωγία λίγο μακρύτερα και κινηθήκαμε προς το Παλιό Λιμάνι. Είχαν εισβάλει τα Κίτρινα Πιλέκα. Στην αρχή της οδού Rue de la République καθώς και στην προκουαία που οδηγούσε στο δημαρχείο σειρές μπάτσων και τεθωρακισμένων οχημάτων είχαν παραταχθεί. Συμμετείχαμε σε ένα πλήθος όπου δεν ξέραμε κανέναν, αλλά εκεί έζησα για πρώτη φορά σε αυτή τη χώρα μια πνοή αέρα, κάτι που δεν ήταν συνηθισμένο, την οργή των ανθρώπων, που ερχόταν σίγουρα από πολύ μακριά. Είχα νιώσει το ίδιο συναίσθημα μερικούς μήνες πριν στην Αρμενία όταν οι άνθρωποι μπλόκαραν ολόκληρη τη χώρα για να εξαναγκάσουν τους κρατούντες να φύγουν. Η ίδια αυτή δύναμη εκφραζόταν εδώ ανεξάρτητα, χωρίς όλες τις πολιτικές αηδίες που υπήρχαν στην Αρμενία.

Σύντομα μια ομάδα Κίτρινων Πιλέκων έτρεξε προς την Canebière. Δεν ήταν διαδήλωση, δεν δινόταν καμία εντολή, απολύτως καμία εντολή. Μέσα στο πλήθος ένας γενειοφόρος τύπος φώναξε: «Πάμε! Δεν έχουμε κόμματα, συνδικάτα, αρχηγούς. Είμαστε ο λαός!». Και ξαφνικά ένιωσα πόσο ισχυρά μπορούσαν να είναι αυτά τα απλά λόγια. Το πιο όμορφο απ' όλα ήταν ότι το

μόνο που έπρεπε να κάνεις για να συμμετέχεις ήταν να φορέσεις ένα κομμάτι υφάσματος, τόσο απλά, να εγκαταλείψεις τις παλιές βεβαιότητες, την παλιά τάξη πραγμάτων, να ενταχθείς στο κίνημα, άγνωστος μεταξύ αγνώστων. Επιστρέψαμε στην Canebière, προσπερνώντας την άψυχη λιτανεία της CGT με το ηχητικό σύστημα πάνω στο φορτηγό να καταγγέλλει τα ίδια πράγματα που καταγγέλλει εδώ και χίλια χρόνια, με την ομάδα της συνδικαλιστικής αστυνομίας να κρατά τα ηνία της καθοδήγησης. Καταλάβαμε ότι όλος αυτός ο εσμός και οι παλιές του μέθοδοι έχουν τελειώσει, ότι ο χρόνος τους έχει τελειώσει και ότι αυτό είναι κάτι καλό. Όλη αυτή η αριστερή ηγεσία, που συνδιαχειρίζεται τη μιζέρια εδώ και πολύ καιρό, κατέρρευε πραγματικά μπροστά στα μάτια μας. Κι αφήσαμε αυτό το μουντό συνδικάτο πίσω μας.

Η κίτρινη ορδή κραύγαζε άγρια, είχαμε πάει πέρα από την ομιλούσα γλώσσα. «Αοόγκα, αοόγκα», δεν έχουμε ανάγκη από συνθήματα, απλώς «Αοόγκα, αοόγκα», μια πολεμική κραυγή, τα ουρλιαχτά των θηρίων· περάσαμε τους αριστεριστές και τους μετα-αριστεριστές, που είχαν συσπειρωθεί ανήσυχα γύρω από τα πανό και τις προκηρύξεις τους. Κι αυτοί έδειχναν σαστισμένοι από την έκρηξη αυτής της νέας οργής, από αυτή τη συμπεριφορά που δεν σεβόταν το συνηθισμένο πρωτόκολλο. Στην πραγματικότητα, φαίνονταν να έχουν εξοργιστεί: η κίτρινη ορδή αδιαφορούσε, ναι, απλά δεν

«Λατρεύω να βάζω φωτιά στην τάξη τους γιατί η βία είναι μέσα στον νόμο» (Βρυξέλλες)

έδινε πεντάρα, σαν να μην υπήρχαν, αυτοί και οι ακατανόητοι, στενόμυαλοι καυγάδες τους, μικροαστοί που φαντασιώνονταν τόσο καιρό τους φτωχούς, τους προλετάριους και που τώρα αντιμετώπιζαν περιφρονητικά αυτούς τους ανήθικους, αυτή τη γλώσσα, τόσο απείθαρχη («Μακρόν, καριόλη!»), αυτό το πλήθος που παρέσυρε τα πάντα και λαιδορούσε τις παλιές συνήθειες. Ήταν μια επαναστατική κατάσταση, όπου νέες συμπεριφορές εμφανίζονταν ξαφνικά, όπου οι βεβαιότητες άρχισαν να κλονίζονται, όπου το χιούμορ έγινε πάλι επικίνδυνο και η αστική τάξη, από την αριστερά μέχρι τη δεξιά, άρχισε να τρέμει.

Πιο πάνω στη λεωφόρο είδα κι άλλα Κίτρινα Γιλέκα να κατεβαίνουν. Ήταν μεγάλοι άνθρωποι, ορισμένοι κούτσαιναν, κάποιοι φαίνονταν καταβεβλημένοι, κουβαλούσαν μεγάλα σακιά, τράβαγαν βαλίτσες· είχαν βάλει σε ένα γέρικο σκυλί ένα κίτρινο γιλέκο που σερνόταν στο έδαφος. Είχαμε την εντύπωση ότι έφευγαν για τις σταυροφορίες, ότι ένας ολόκληρος λαός ξεκίνηγε μια πορεία προς το άγνωστο, προς μια φαντασιακή Ιερουσαλήμ ενδεχομένως, με ηλικιωμένους άντρες με γενειάδες προφητών, μεθυσμένους ζητιάνους και εξαντλημένα σκυλιά να προπορεύονται. Ότι ένας ολόκληρος κατεστραμμένος πληθυσμός ξαφνικά ξεπρόβαλλε από τις σκιές και εισέβαλλε στην πόλη, ότι αυτοί οι νέοι βάνδαλοι ήταν πολυάριθμοι, καταλαμβάνοντας εδάφη πέρα από τους κυκλικούς κόμβους και ότι σύντομα θα κατασκήνωναν στα μέρη μας προτού ξεκινήσουν το ταξίδι τους, αφού ρημάξουν τα πάντα. Καταλήφθηκα από αυτό το όραμα, λέγοντας στον εαυτό μου ότι ίσως δεν θα σταματούσαν πια. Δεν θα σταματούσαμε πια. Οι αρχές θα μιλούσαν μάταια, κανείς δεν θα τις άκουγε πια. Δεν χρειαζόταν να κάνουμε τίποτα, οι άνθρωποι είχαν ξεσηκωθεί και είχαν πάρει τον δρόμο τους.

«Αούγκα, αούγκα».

Φεβρουάριος 2019